

— Sötétben üldögélsz, kedves? Húzd félre a függönyt, künn még világos van. Hallod, búcsúzik tőlünk a hadnagy úr!

Az asszony félrehúzta a függönyt, a piros fény meleg ragyogással ömlött el a szobán. Kezét nyujtotta a hadnagynak:

— Köszönöm, hogy megmentette az életemet!

A hadnagy összecsapta a sarkantyúját és megcsókolta a kezét.

— Semmiség volt! Legalább valami hasznomat is látták! Bocsássa meg érte, ha mi rosszat cselekedtem! És te is, jó Gyula bátyám!

A jegyző megölelte a fiút, szemei könnyfátyol mögül, gyanús gyorsasággal hunyorogtak.

— Isten áldja meg minden lépésedet, édes fiam! A mi hálánk leróhatatlan, de azért te se feledkezz meg rólunk... Ki tudja, találkozzunk-e még az életben?

Az asszony teáscsészéket rakott az asztalra.

— Igyék meg velünk még egy teát utoljára...

A szája mosolyra vonaglott s egy könnycsepp futott le az arcán.

A hadnagy kitekintett az ablakon.

— Nem, köszönöm, már nem lehet... A szekerek már fölsorakoztak. Kísérjenek ki inkább az útra!

Mikor felült a lóra, az asszony még egyszer kezet nyujtott neki. Aztán a karját az ura karja alá fűzte s néztek a szekerek után, míg el nem tűntek az útkanyarulatban.

Akkorára leszállt az este. Denevérek csapongtak a fák fölött s a felhőtlen égbolt reggelre forró, nyári napot ígért.

Szondy György.

MÉCS LÁSZLÓ VERSE.

FEHÉREN ÉS KÉKEN.

*Itt élek a hajdani magyar Felvidéken
fehéren és kéken.*

*Fehéren, mint a Szűz Mária játyola
és kéken, mint a ma született viola.*

*Eltűnt a sztn-farsang: az izzó csók-piros,
a halál-barna és a bűn-tilos.*

*Bárány-fehér virágú ezerjőjüvel vetek,
hogy meggyógyuljon beteg szívetek.*

és csupa, csupa nefelejceket,
 hogy soha, soha ne felejtetek!

Gyerekkorom kottáját jütyürészem
 férjiszívvél, de kamaszos-merészen.

Fütyöm fehér, mint a Sárkány feletti diadal
 és kék, mint a bánat-erdő feletti víg pacsirtadal.

Mutassátok meg ellenségemet,
 véres kezét nem csókolom-e meg?

Ki is uralkodik most dicsőségesen?
 Nézd már, nem jut eszembe neve sem.

Vagy úgy, igen! Nem fontos ez az átmenet:
 megváltottam már útleveletemet.

Az útlevelem mennyországba szól.
 A vándormadár útját tudja jól.

Folyó mentén megyek, mint vándormadarak.
 Kertem alatt a régi kék paradicsom-patak.

folyik, csak dús férfi-folyó lett: jaj-gáton szűrt, tiszta.
 A part mentén föl, föl, könnyen találok vissza,

az elveszett paradicsomba,
 eltűnt gyerekkoromba!

Ballagdálok majd fehéren és kéken
 a borzalmakkal telített vidéken,

gyerekkorom kottáját jütyörészem,
 ha kell, mártírhálóra készen,

az egyre sűrűbb s átkosabb ködön
 át s kristályosra egyszerűsödöm.

S ha olyan leszek, mint a kisdetek,
 a mennyországba játszva bemegyek.